

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 171/2024
12.03.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Мирољуба Томића, Татјане Вуковић, Светлане Томић Јокић и Гордане Којић, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела тешка крађа у покушају из члана 204. став 1. тачка 1) у вези члана 30. и члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Милоша Бјелетића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Врбасу К 18/19 од 11.10.2022. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 430/23 од 31.10.2023. године, у седници већа одржаној дана 12.03.2024. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Милоша Бјелетића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Врбасу К 18/19 од 11.10.2022. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 430/23 од 31.10.2023. године, у односу на повреду закона из члана 439. тачка 3) Законика о кривичном поступку у вези члана 45. став 3. Кривичног законика, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног, у преосталом делу, **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врбасу К 18/19 од 11.10.2022. године окривљени АА је, поред осталих, оглашен кривим због кривичног дела тешка крађа у покушају из члана 204. став 1. тачка 1) у вези члана 30. и члана 33. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од једне године. Одлучено је о мери безбедности, имовинскоправном захтеву оштећених и трошковима кривичног поступка, а како је то ближе опредељено у изреци пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 430/23 од 31.10.2023. године одбијена је, као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Драгане Ђилас, а првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Милош Бјелетић, због повреда закона из члана 439. тачка 1) до 3) и члана 441. став 3. и 4. ЗКП, са предлогом да Врховни суд

побијане пресуде преиначи, тако што ће окривљеног осудити на казну затвора од једне године и одредити да се ова казна изврши тако што ће је окривљени издржавати у просторијама у којима станује, или да исте укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховном јавном тужиоцу и на седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног је неоснован, у односу на повреду закона из члана 439. тачка 3) ЗКП у вези члана 45. став 3. КЗ, док је у преосталом делу недозвољен и нема прописан садржај.

Бранилац окривљеног АА, у захтеву за заштиту законитости истиче да је суд, полазећи од чињеница да је окривљени отац двоје малолетне деце чије би издржавање његовим одласком у затвор било онемогућено, да је од последње осуде окривљеног протекло скоро осам година, као и да се против окривљеног не води други кривични поступак, требало да одреди да ће се изречена казна затвора извршити тако што ће је окривљени издржавати у просторијама у којима станује, у складу са одредбом члана 45. став 3. КЗ.

Изнете наводе захтева којима бранилац суштински указује на повреду закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, у вези члана 45. став 3. КЗ, Врховни суд оцењује као неосноване, из следећих разлога:

Одредбом члана 45. став 3. КЗ, прописано је да ако учиниоцу кривичног дела изрекне казну затвора до једне године, суд може истовремено одредити да ће се она извршавати тако што ће је осуђени издржавати у просторијама у којима станује, уколико се с обзиром на личност учиниоца, његов ранији живот, његово држање после учињеног дела, степен кривице и друге околности под којима је дело учинио, може очекивати да ће се и на тај начин остварити сврха кажњавања.

Дакле, наведена одредба Кривичног законика коју бранилац и цитира у захтеву, предвиђа само могућност да суд у одређеним ситуацијама исту примени, уколико су за то испуњени услови, али не и обавезу којом се налаже суду да у сваком случају примени одредбу члана 45. став 3. КЗ, односно да учиниоцу кривичног дела којем је изречена казна затвора до једне године увек одреди да се исти извршава тако што ће је окривљени издржавати у просторијама у којима станује. Наведено подразумева оцену о испуњености услова за примену ове законске одредбе, што је у конкретном случају и учињено када је суд нашао да околности које се тичу учиниоца и учињеног кривичног дела указују да се сврха кажњавања може остварити једино овако изреченом казном затвора.

Из изнетих разлога, оцењени су као неосновани наводи захтева браниоца окривљеног којима се указује на повреду закона из члана 439. тачка 3) ЗКП у вези члана 45. став 3. КЗ.

Поред изнетог, бранилац у захтеву за заштиту законитости указује и на повреду закона из члана 441. став 1. ЗКП, наводима да суд није правилно одмерио казну, с обзиром на чињенице које утичу да казна буде већа или мања.

Како чланом 485. став 4.ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима које има у поступку у смислу члана 71. тачка

5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреде закона из члана 441. став 1. ЗКП, то је Врховни суд захтев браниоца окривљеног АА, у овом делу, оценио као недозвољен.

Надаље, бранилац као разлоге подношења захтева за заштиту законитости означава и повреде закона из члана 439. тачка 1) и 2) и 441. ст.3. и 4. ЗКП, због којих повреда окривљени преко браниоца може поднети овај ванредни правни лек, у смислу члана 485. став 4. ЗКП. Међутим, како бранилац у образложењу захтева не прецизира у чему се састоје истакнуте повреде закона, Врховни суд је оценио да захтев браниоца окривљеног АА у овом делу, нема прописан садржај у смислу одредбе члана 484. ЗКП, која налаже обавезу навођења у захтеву разлога за његово подношење, што подразумева не само означавање повреде закона већ и образложење у чему се та повреда конкретно састоји, с обзиром да Врховни суд није овлашћен да по службеној дужности испитује у чему се огледа повреда закона на коју се захтевом указује.

Из изнетих разлога, Врховни суд је на основу члана 491. став 1. и члана 487. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар – саветник
Весна Веселиновић,с.р.**

**Председник већа – судија
Бата Цветковић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић